

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 Ps 210080 23 PŽ
Novi Travnik, 28.5.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u građanskom vijeću sastavljenom od sudaca: Mirjana Grubešić, kao predsjednica vijeća, Aida Pezer-Alić i Senad Begović, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ESTA d.o.o. Busovača, ul. Matice hrvatske b.b., zastupan po z.z. direktoru T.T., a ovi po punomoćniku Adisu Ribić, advokatu iz Travnika, protiv tuženog Rudnici gipsa z.d.d. Donji Vakuf, 770. Slavne brdske brigade b.b., zastupan po punomoćniku Emiru Burak, advokatu iz Travnika, radi duga, v.p.s. 10.004,79 KM, odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Ps 210080 23 Ps od 6.11.2023.godine, u sjednici vijeća održanoj dana 28.5.2024. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba tužitelja se odbija i presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Ps 210080 23 Ps od 6.11.2023.godine potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastave žalbe u iznosu od 1.053,00 KM, kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom, stavom prvim, obavezan je tuženi da tužitelju isplati na ime glavnog duga iznos od 292,50 KM, sa zakonskom zateznom kamatom kako slijedi;

- na iznos od 117,00 KM, počev od 09.04.2022.godine pa do isplate,
- na iznos od 93,60 KM, počev od 23.04.2022.godine pa do isplate,
- na iznos od 81,90 KM, počev od 08.05.2022.godine pa do isplate, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Stavom drugim, odbijen je tužitelj sa preostalim zahtjevom kao neosnovanim.

Stavom trećim, određeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Protiv presude žalbu je izjavio tužitelj iz zbog povrede pravila postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja sa prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana odluka preinači u korist žalitelja ili ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene

novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05,19/06 i 98/15- u daljem dijelu teksta: ZPP), ovaj sud je zaključio:

Žalba nije osnovana.

Iz činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda, koje kao pravilno i potpuno prihvata drugostepeni sud, proizilazi da su tužitelj i tužena bili u poslovnom odnosu povodom kojih je tužitelj ispostavio tuženoj račune broj: 281/2015 od 30.05.2015.godine, 622/2015 od 10.12.2015.godine, 787/2017 od 30.09.2017.godine, 86/2018 od 09.02.2018.godine, 000250/2022 od 24.03.2022.godine, 000315/2022 od 7.04.2022.godine i račun broj: 000364/2022 od 22.04.2022.godine na ukupan novčani iznos od 10.004,00 KM. Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud udovoljava tužbenom zahtjevu u iznosu od od 292,50 KM, dok u preostalom dijelu odbija tužbeni zahtjev smatrajući da je potraživanje tužitelja zastarjelo. Nadalje, prvostepeni sud je stanovišta da Izvod otvorenih stavki potraživanja na dan 23.01.2019.godine nije knjigovodstveni dokument koji se knjiži u poslovnim knjigama društva i da ne sadrži izjavu tuženog o priznanju duga jer nije potpisan od tadašnjeg zakonskog zastupnika tuženog, nego od strane izvjesne N.K., kao neovlaštenog lica slijedom čega se ne može smatrati priznanjem duga i imati za posljedicu prekid zastarjelosti.

Odredbom člana 387. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima (Sl. list SFRJ broj: 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, Sl. list RBiH broj: 2/92, 13/93 i 13/94 i Sl. novine F BiH broj 29/03 i 42/11-u daljem dijelu teksta: ZOO) je određeno da priznanje duga može se učiniti ne samo izjavom povjericu nego i na posredan način, kao što su davanje otplate, plaćanje kamata, davanje obezbjeđenja.

Prema pravnom shvatanju ovog suda pravni učinak priznanja duga može imati samo akt kojeg je potpisala ovlaštena osoba, te da priznanje duga koje bi imalo za posljedicu prekid zastarijevanja može biti samo ono koje je dato od ovlaštene osobe, koje je izričito i određeno, tako da se nedvojbeno izražava dužnikova volja da dug prizna, odnosno da podmiri dug koji postoji.

Naime, iz naziva i sadržaja pismena usaglašavanja potraživanja i obaveza na dan 23.1.2019. godine, proizilazi da se radi o usaglašavanju potraživanja i obaveza prema evidenciji tužitelja (izvod prometa i stanja) u kojem je naveden ukupan dug, potraživanje i konačni saldo, pismeno je ovjereno pečatima i potpisano od strane tužitelja kao pošiljaoca izvoda, a za tuženu potpisano od strane lica kojim je potvrđena saglasnost prometa i salda, bez čitkog potpisa i naznake da se radi o odgovornoj osobi, kao i koja je njena funkcija u pravnoj osobi tužene.

Činjenicu da je tužena priznala dug u postupku je iznio tužitelj, pa je teret dokaza na tužitelju, a ne na tuženoj. Usklađivanje salda mogu učiniti i osobe koje nisu ovlaštene osobe pojedine pravne osobe, a da bi takvo usklađivanje salda moglo imati učinak priznanja duga, tada je potrebno da bude učinjeno od strane ovlaštene osobe. Radi navedenog, teret dokaza u smislu čl. 123. stav 1. ZPP bio je na tužitelju, koji je

tvrdio da je tužena potpisom usaglašavanja potraživanja i obaveza priznala dug, pa je time i morao dokazati da je to učinjeno od ovlaštene osobe. Upravo na te okolnosti tužitelj je predložio saslušanje svjedoka Ć.B., koji je obnašao funkciju direktora kod tuženog od 8.mjeseca 2019.godine do 7.mjeseca 2022.godine koji je izjavio da je IOS potpisala izvjesna N. K., u vrijeme kada je direktor bio A.Ć. bez da je izvodio dokaze na okolnosti da je Naza Kršlak bila ovlaštena da potpiše izvod. Stoga, tvrdnje tužitelja, kao žalitelja, da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenicu da je u ime dužnika IOS potpisala N.K. bez da je za to imao uvjerljive dokaze su neosnovane jer upravo iz dokaza tužitelja proizilazi da zakonski zastupnik tužene nije potpisao IOS, iako je na njemu bio teret dokazivanja činjenice da je IOS potpisalo ovlašteno lice, a ne na tuženom, koji je prema njegovim navodima trebao provesti grafološko vještačenje potpisa čije izvođenje je određeno na pripremnom ročištu, ali nije izvedeno zbog neplaćanja predujma.

U ovakvoj činjeničnoj i pravnoj situaciji prvostepeni sud je pravilno zaključio da IOS nije potpisan od strane ovlaštene osobe i da se njegovo potpisivanje ne može smatrati priznanjem duga slijedom čega nije ni moglo dovesti do prekida zastarjelosti iz čl. 387.stav 1.ZOO-a.

Stoga, žalbeni razlog nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja nije ostvaren, kao ni žalbeni razlog povrede odredaba ZPP-a. Naime, žalitelj u žalbi neosnovano ukazuje da je tuženog na glavnoj raspravi zastupao advokat Emir Burak koji nije imao punomoć za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu, a koji ni naknadno nije dobio ovlaštenje za zastupanje. Iz stanja u spisu proizilazi da je tuženi ovlastio advokaticu Emini Begić da ga zastupa u ovoj pravnoj stvari i da je ista dana 25.5.2023.godine na temelju čl. 305.stav 4.ZPP-a ovlastila Burak Emira da zastupa tuženog na pripremnom ročištu. Navedeni punomoćnik je zastupao tuženog i na glavnoj raspravi bez da je u spis suda uložio punomoć zbog čega je prvostepeni sud, postupajući po podnesku punomoćnika tužitelja od 6.10.2023.godine, kojim je traženo da se opozove ročište za glavnu raspravu, dopisom od 9.10.2023.godine pozvao B.E. da u roku od 3 dana dostavi punomoć potpisanu od strane tuženog, po kojem je isti postupio dostavljajući punomoć sa datumom 3.10.2023.godine, koja po njegovim navodima greškom nije bila uložena na ročištu za glavnu raspravu. Na istoj je sadržan pečat tuženog i potpis direktora C.F., identičan potpisu na punomoći izdatoj Begić Emini. Iz naprijed navedenog proizilazi da povrede odredba ZPP-a koje bi utjecale na pravilnost i zakonitost pobijane odluke nema jer je advokat Emir Burak u vrijeme održavanja glavne rasprave imao potpisanu punomoć tuženog, koja nije bila uložena u spis, zbog čega je prvostepeni sud pravilnom primjenom 309.ZPP-a naložio dostavljanje punomoći koja je u konačnom dostavljena, slijedom čega žalbeni navodi da Emir Burak ni naknadno nije dobio ovlaštenje za zastupanje ne stoje.

Drugi navodi žalbe tužitelja nisu od odlučnog značaja, pa se za iste u smislu člana 231. Zakona o parničnom postupku ne daje posebno obrazloženje.

Odluka o troškovima žalbenog postupka tužitelja donijeta je primjenom odredbi iz člana 387. stav 1.386.stav 1 i člana 397. stav 1. ZPP-a. Tužitelju temeljem odredbe

čl.386.stav 1.ZPP-a ne pripadaju ni troškovi sastava žalbe u iznosu od 1.053,00 KM, koja je odbijena kao neosnovana.

Zbog svega navedenog žalbe su odbijene i presuda prvostepenog suda potvrđena, na osnovu člana 224. stav 1. tačka 2) i člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednica vijeća

Mirjana Grubešić